

Liliana Godia, acadèmica d'honor

Francesc Fontbona

Acadèmic de número. ffontbon@bnc.cat

L'activitat més cultural d'un personatge tan exuberant com l'empresari i esportista Paco Godia va ser la seva extraordinària col·lecció d'art, que anava des del romànic fins a les avantguardes, des de la pintura fins a la ceràmica, i se centrava especialment, encara que no de manera exclusiva, en l'art català. Un home tan refinat i tan coneixedor del nostre patrimoni artístic com Marçal Olivar, que va ser acadèmic d'honor de la nostra Acadèmia, deia que la nit després d'haver conegut la col·lecció Godia gairebé no va poder dormir. Godia, entre els seus nombrosos negocis –automobilístics, ramaders, alimentaris, químics...–, va estar un temps també vinculat al mercat de l'art, ja que aquest era un dels seus interessos personals més intensos, i mantenia la seva col·lecció sistemàticament estudiada i conservada per professionals de gran solvència.

Però ell no volia que l'èxit anés aparellat amb l'ostentació. Sabia que la fama podia ser molt suggestiva, però que a la llarga era un destorb per fer en pau les coses positives. La desapareguda Maria Lluïsa Borràs, que també fou acadèmica –corresponent– d'aquesta Acadèmia, en abordar el tema tan suggerent del col·leccionisme d'art a Catalunya, fa un quart de segle, es trobà amb que Godia li posà la condició de no parlar d'ell si volia escriure sobre la seva col·lecció. I així va haver-ho de fer la Doctora Borràs, de manera que l'únic col·leccionista que no té nom, de la vintena llarga que apareixen detalladament glossats en aquell llibre, editat per fascicles per “La Vanguardia”, és precisament Paco Godia.

Després de la seva mort el 1990, la seva filla petita, Liliana, als vint-i-vuit anys, en una edat en la qual la majoria de joves pensen en activitats més frívoles, inicià, amb la part que li corresponia de la col·lecció, la Fundació Francisco Godia, oberta al públic el 1999, i que ha aportat a Barcelona una plataforma nova d'exposicions d'art, que durant molts anys ha millorat l'oferta en aquest sentit a casa nostra. Primer la fundació va estar en un pis del carrer València, prop del passeig de Gràcia, i allà s'hi varen celebrar constants exposicions; però a partir del 2008 passà a ocupar la casa Garriga-Nogués, obra de l'arquitecte Enric Sagnier, un edifici modernista extraordinari, d'interiors esplendorosos on llueixen gairebé totes les arts aplicades d'aquell moviment únic.

A la fundació s'han mostrat al públic diverses parts d'aquella rica col·lecció d'art de Paco Godia, però també s'hi han organitzat moltes exposicions amb peces externes demanades en préstec, moltes que solen tenir el denominador comú de fonamentar-se en obres reunides pel col·leccionisme privat del nostre país. La Fundació Francisco Godia, doncs, s'ha orientat en un doble sentit: les arts plàstiques, naturalment, però també en la sintonia i la solidaritat amb aquest fenomen: el col·leccionisme d'art, tan ben lligat amb els gustos d'una part de la burgesia catalana il·lustrada.

La Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi ha volgut reconèixer aquesta dimensió pública que Liliana Godia Guardiola ha donat del seu patrimoni artístic personal, i la dinàmica cultural que s'ha generat al seu voltant; i alhora també recordar la figura del seu pare, que posà les

bases d'aquest conjunt artístic tan ben triat i acuradament sostingut, que ha tingut tanta transcendència ciutadana des d'allò que ara se'n diu, força encertadament, la societat civil, que és aquella que fa coses que des d'una iniciativa privada més o menys venturosa complementen substancialment els serveis públics.

21 de novembre de 2012